

личяше друго, освенъ да иде единъ Ангелъ, като посланикъ, за да му принесе благодаренія.“

Ж! ПОУЧИТЕЛНЫЙ.

203-о. Има разность совѣтованіе то отъ поученіе то, защо не само поучява челоувѣкъ Нравственнѣ тж практикѣ, и полезно то, но и пригледванія Науки, естественни званія, богословски, филозовски, или нѣкои особенни, и частни, кога то чюе какъ нѣкой съ криво мнѣніе ище да направи некое зло, и поучява прави правила за здравіе, ако е цѣлитель, или правила търговски, политически, законни, или поучява одного ученика какъвъ чинъ и редъ треба да има, кога приговаря и проч.

204-о. А треба по' напредъ, кой то пише и поучява, да има познанство, за да може да подкане за ученіе то, и прочее. А кога то ся истолкува нѣщо мъчно и тѣмно, тогива карактеръа ся дума Изяснителный, кой то само гледа да изясни онова, за кое то го пыгать, дору, кой то поучява гледа да поправи и изобрази и яравы тѣ на читателя. Кой то поучява треба да има по' много знанія отъ Совѣтователныа, защо става самозванъ учитель, и саморукоположенный мудръ. Слогъ да има Достопочтенъ, за да даватъ на слова та му вѣрж и почетъ. Остроумни тѣ толко искусно крыжтъ въ поучяванѣ то подканянѣ то, що то не ся познава чи подканятъ, и оставятъ читателя самъ да ся увѣри отъ прочитанѣ то.

205-о. Доволи ся тіа за совѣтователныа видъ на Слово то; има обстоятелства въ кои треба да пише челоувѣкъ други подобни, но кой то ся упражни на тіа, може, да пише и други, на кой то ще го води свѣтовный онытъ и обстоятелства та. Риторика та говори за совѣ-